

Sygn. akt II Ka 175/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Teresa Zawiślak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 r.

sprawy **E. Ż.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 288 §1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 20 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 461/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie z pkt II i III wyroku i na podstawie art. 45 §1 kw i art. 5 §1 pkt 4 kpw postępowanie w zakresie czynu z pkt II aktu oskarżenia umarza wobec przedawnienia orzekania;

2. uchyla orzeczenie z pkt XI wyroku;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. Ł. W. w G. kwotę 619,92 zł (w tym 142,58 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia oskarżonego E. Ż. za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego E. Ż. na rzecz oskarżycielki posiłkowej I. K. (1) kwotę 504 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 939,92 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 175/15

UZASADNIENIE

E. Ż. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 27 kwietnia 2013 roku około godz. 21.00 przy ul. (...) w Ż., woj. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu wdarł się do mieszkania A. Ż. i wbrew jej żądaniu, jako właściciela lokalu nie chciał go opuścić wszczynając awanturę,

tj. o przestępstwo z art. 193 kk

II. w dniu 30 kwietnia 2013 roku około godz. 23.15 przy ul. (...) w Ż., woj. (...), umyślnie uszkodził okno w mieszkaniu w ten sposób, że uderzając w nie i wypychając spowodował wyłamanie jednego skrzydła, porysował ramę okienną i uszkodził zawiasy powodując straty w wysokości 300 zł na szkodę A. Ż.,

tj. o przestępstwo z art. 288§1 kk

III. w dniu 30 kwietnia 2013 roku około godz. 23.15 i dnia 1 maja 2013 roku około godz. 24.00 przy ulicy (...) w Ż., woj. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu wdarł się do mieszkania A. Ż. i wbrew jej żądaniu, jako właściciela lokalu nie chciał go opuścić wrzynając awanturę

tj. o przestępstwo z art. 193 kk

IV. w dniu 1 maja 2013 roku około godz. 18.00 przy ulicy (...) w Ż., woj. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu wdarł się do mieszkania A. Ż. i wbrew jej żądaniu, jako właściciel lokalu nie chciał go opuścić wszczynając awanturę,

tj. o przestępstwo z art. 193 kk

V. w dniu 1 maja 2013 roku około godz. 19.00 przy ul. (...) w Ż. woj. (...), umyślnie uszkodził karoserię samochodu F. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że kopiąc w nią spowodował wgniecenie błotnika prawego przedniego i połamanie klamki drzwi prawych, czym spowodował straty w wysokości 500 zł na szkodę A. Ż.

tj. o przestępstwo z art. 288§1 kk

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 r.:

I. oskarżonego E. Ż. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt I, IV, VII czynów, wyczerpujących dyspozycję art. 193 kk, a nadto w przypadku czynu z pkt III uznał go za winnego tego, że w dniu 30 kwietnia 2013 roku około godz. 23.15 i dnia 1 maja 2013 roku około godz. 24.00 przy ulicy (...) w Ż., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, znajdując się przy tym w stanie po użyciu alkoholu wdarł się do mieszkania A. Ż. i wbrew jej żądaniu lokalu tego nie chciał opuścić wszczynając awanturę, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 193 kk w zw. z art. 12 kk i po przyjęciu, że oskarżony czynów z pkt I, III, IV i VIII dopuścił się w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91§1 kk, za te czyny na podstawie art. 193 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II czynu, z tym, że przyjął, iż czyn ten stanowi wykroczenie wyczerpujące dyspozycję art. 124§1 kw i za ten czyn na podstawie art. 124§1 kw wymierzył mu karę 7 dni aresztu;

III. na podstawie art. 124§4 kw orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej A. Ż. kwotę 300 zł tytułem równowartości szkody wyrządzonej czynem z pkt II;

IV. oskarżonego E. Ż. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt V czynu wyczerpującego dyspozycję art. 288§1 kk i za ten czyn na podstawie art. 288§1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej popełnionym w pkt V czynem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. Ż. 500 zł;

VI. oskarżonego E. Ż. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt VI czynu wyczerpującego dyspozycję art. 197§2 kk i za ten czyn na podstawie art. 197§2 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego E. Ż. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt VII czynu wyczerpującego dyspozycję art. 245 kk i za ten czyn na podstawie art. 245 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 91§1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24.06.2013 r. do dnia 26.06.2013 r.;

X. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. Ł. W. kwotę 723,24 zł (w tym kwotę 135,24 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego sprawowaną z urzędu;

XI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. Z. kwotę 723,24 zł (w tym kwotę 135,24 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia z urzędu za reprezentowanie pokrzywdzonej I. K. (1).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 425§1-3, art. 427§1, art. 428 §1 i art. 444 oraz art. 445 §1 kpk zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w całości.

Na podstawie art. 427§1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk orzeczeniu temu zarzucił w części dotyczącej skazania za czyny wymienione w pkt VI i VII:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4, art. 7, art. 410 i art. 424§1 kpk, wyrażającą się w ocenie materiału dowodowego z przekroczeniem swobody przewidzianej w art. 7 kpk, akcentującej wbrew zasadzie obiektywizmu – okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, przy jednoczesnym bagatelizowaniu albo całkowitym pomijaniu tych, które przemawiałyby na jego korzyść, czego szczególnym wyrazem jest przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej I. K. (1), która relacjonowała swoje spostrzeżenia w sytuacji – obiektywnie uzasadnionej obawy o swoje bezpieczeństwo, prowadzącej bez wątpienia do przerażenia i wyolbrzymiania sytuacji, w której się znalazła, przy czym nieuzasadnione jest poprzestanie na konstatacji, iż zeznania te są spójne z depozycjami matki A. Ż., skoro zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na możliwość następczego uzgodnienia przez I. K. (1) oraz A. Ż. składanych zeznań w celu dodatkowego, ponad miarę rzeczywistego przewinienia – obciążenia oskarżonego;
- uwzględnieniu w uzasadnieniu wyroku jedynie tych okoliczności, które przemawiają na niekorzyść oskarżonego poprzez pominięcie i nie odniesienie się przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku do części zeznań świadka M. B., który wskazał, iż pokrzywdzona nie mówiła mu o negatywnych zrachowaniach oskarżonego w stosunku do niej, jak również nie zauważył w jej zachowaniu po 22 czerwca 2013 r., co w konsekwencji powinno rodzić wątpliwość co do wiarygodności złożonych przez pokrzywdzoną I. K. (1) zeznań;

co w konsekwencji doprowadziło do:

1. błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, mimo iż brak jest wystarczających dowodów na uznanie go winnym popełnienia przedmiotowych przestępstw.

W części dotyczącej skazania za czyny wymienione w pkt I-VIII z tym, że w zakresie czynów wymienionych w pkt VI i VII – z ostrożności procesowej

2. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu zbyt wysokich kar jednostkowych za poszczególne czyny, a w konsekwencji kary łącznej, w sytuacji gdy okoliczności sprawy, stopień społecznej szkodliwości, a także w relacji do celów, jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania przemawiają za tym, by oskarżonemu wymierzona została kara pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby lub kara łagodniejszego rodzaju.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez

a) uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów wymienionych w pkt VI i VII

b) wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych za pozostałe czyny oraz kary łącznej pozbawienia wolności w znacznie mniejszym wymiarze z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie w łagodniejszym wymiarze ewentualnie o:

II. uchylene zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynów wymienionych w pkt VI, VII i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

ewentualnie, gdyby Sąd nie uwzględnił wniosków w pkt. I lub II

III. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych za wszystkie czyny oraz kary łącznej pozbawienia wolności w znacznie mniejszym wymiarze z warunkowym jej wykonania, ewentualnie kary w łagodniejszym wymiarze.

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego popierał złożoną apelację i wnioski w niej zawarte, a nadto wnosił o zasądzenie kosztów obrony z urzędu, bowiem nie zostały uiszczone w całości, ani w części.

Prokurator i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wnosili natomiast o nie uwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, zaś pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wnosił nadto o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz I. K. (1) w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Zważywszy na fakt, iż ani obrońca oskarżonego, ani sam oskarżony E. Ż. nie złożyli wniosku o uzasadnienie przedmiotowego wyroku, a Sąd Okręgowy uznał apelację za oczywiście bezzasadną, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 457 § 2 kpk uzasadni swoje stanowisko jedynie w przedmiocie uchylonej części skarżonego orzeczenia.

Na wstępie należy stwierdzić, że Sąd I instancji w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie karne w tej sprawie, a podstawą ustaleń faktycznych był całokształt ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy była zgodna z dyrektywami art. 7 kpk, a więc zgodna z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a zatem nie mogła być skutecznie podważona. Na podstawie tak dokonanej oceny dowodów sąd ustalił stan faktyczny przedmiotowej sprawy zgodnie z rzeczywistym przebiegiem tych zdarzeń.

Analizując treść zapadłego rozstrzygnięcia, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że Sąd Rejonowy przyjął również prawidłowe kwalifikacje prawne tych czynów, a także uznał, iż czyny z pkt III i IV stanowią jedno przestępstwo popełnione w nocy z 30 kwietnia 2013r. na 1 maja 2013r. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i zakwalifikował je jako czyn z art. 193 kk w zw. z art. 12 kk, a jednocześnie przyjął, że czyn ten oraz czyny z pkt I i VIII aktu oskarżenia zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk.

Podobnie zgodzić się należy z przyjęciem przez Sąd I instancji, iż w sytuacji, gdy z dowodów zebranych w tej sprawie wynika, że wartość uszkodzonego przez oskarżonego w dniu 30 kwietnia 2013 r. okna wraz z ramą wynosi 300 zł, to czyn ten stanowił wykroczenie z art. 124 § 1 kw.

Mając jednak na uwadze dzień popełnienia tego wykroczenia tj. 30 kwietnia 2013 r. Sąd Odwoławczy uchylił orzeczenie dotyczące tego wykroczenia, bowiem od czasu jego popełnienia upłynęło 2 lata, a zatem w myśl art. 45 § 1 kw i art. 5 § 1 pkt 4 kpw nastąpiło przedawnienie orzekania. Z tego samego powodu Sąd uchylił wydane na podstawie art. 124 § 4 kw orzeczenie o zobowiązaniu oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej A. Ż. kwoty 300 zł tytułem równowartości szkody wyrządzonej tymże wykroczeniem.

Sąd Okręgowy w toku instancyjnej kontroli wyroku stwierdził również, że Sąd I instancji nieprawidłowo zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. Z. wynagrodzenie za zastępstwo procesowe wykonywane na rzecz pokrzywdzonej I. K. (1) z urzędu, bowiem jak wynika z akt sprawy adw. J. Z. reprezentowała oskarżycielkę posiłkową I. K. (1) w oparciu o udzielone jej pełnomocnictwo. Dlatego też Sąd Odwoławczy uchylił również orzeczenie z pkt XI wyroku, dotyczące zasądzenia tych kosztów.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk oraz art. 456 kpk orzekł, jak w wyroku.

O kosztach sądowych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk, zaś o wynagrodzeniu za obronę z urzędu oskarżonego w II instancji orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 461), a o kosztach zastępstwa prawnego dla oskarżycielki posiłkowej w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 14 ust. 7 wyżej cytowanego Rozporządzenia.